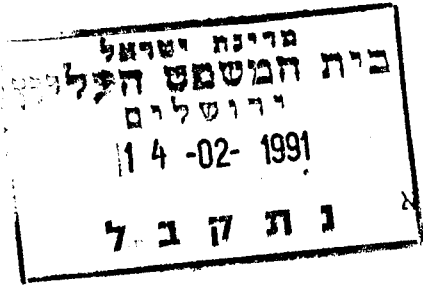

בג"צ 91/91 634

בבית המשפט העליון
בשבתו כבית הדין הגבוה לצדק

אבו חסן

בעניין:

ע"י ב"כ עוה"ד אנדרה רוזנטל

מספר רשיון 11864

שכתובתו למסירה כתבי בית דין היא

"המוקד להגנת הפרט"

רח' אבו עובידה 2,

ירושלים 97 200 :טל. 283555

ה ע ו ת ר

נ ג ד

ה מ ש י ב

מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

ע ת י ר ה ל מ ת ו נ צ ו נ ע ל ת נ א י

כבוד בית המשפט מתבקש להורות למשיב לבוא וליתן טעם, אם רצונו בכך, מדוע לא יתיר לעותר להיכנס לישראל על מנת שיוכל לעבוד בעבודתו כרצף, בירושלים.

מפאת חשיבותה של העתירה, מתבקש כבוד בית המשפט לקבוע מועד לדיון בעתירה זו בהקדם האפשרי.

ואלה נימוקי העתירה

הפן העובדתי:

1. העותר הינו תושב הכפר בתיר, נפת בית לחם, נשוי ואב לארבעה ילדים בני שנה, ארבע, חמש ושש שנים.

2. העותר עובד כרצף, ומבצע עבודות ריצוף עבור חברת "אלוני", בירושלים.

3. מיום 15.1.1991, היום בו הוטל העוצר על הכפר בתיר, לא יצא העותר לעבודתו בישראל. בימים כתיקונם העותר עובד בישראל באישור משרד העבודה, הפועל מטעמו של הממשל האזרחי.

4. לעותר אין חסכוניות ובתצהיר שנחתם ביום 3.2.1991 בעת ביקור ב"כ בכפר בתיר, נכתב, בסעיף 4 שבו, כי

"4. לא נשאר לי כסף."

העתק מתצהיר העותר מצ"ב ומסומן באות ע'1.

5. מעסיקו של העותר פנה אל הממשל בבית לחם בבקשה להתיר את כניסתו של העותר לירושלים, על מנת שישוב לעבודתו. פנייה זו לא נשאה כל פרי.

6. ביום 11.2.1991 פנה ב"כ העותר, במכתב שנשלח באמצעות פקסימיליה, אל עוזר היועמ"ש בבית אל, בבקשה דחופה למתן אישור כניסה לישראל עבור העותר. העתק מפנייה זו מצ"ב ומסומן באות ע'2.

7. מאז הפניה הנ"ל בכתב, מתקשר ב"כ העותר יום יום אל היועמ"ש כדי לדעת מה הוחלט בעניין הבקשה הנ"ל. עד עצם היום הזה טרם נענה דבר. הפניה האחרונה נעשתה ביום 14.2.1991, בשעה 13.30.

הפן המשפטי

8. הכפר בתיר, הנמצא בנפת בית לחם, הוכרז עוד ב-1967 כשטח סגור על פי הצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34) תשכ"ז-1967. כניסתו של העותר אל מדינת ישראל הינה על פי היתר כללי, לפי היתר יציאה כללי (מס' 5) (הגדה המערבית) תשל"ב-1972. היתר כללי זה הותלה, ועל כן כניסתו של העותר למקום עבודתו בירושלים הותלתה אף היא.

9. לאחרונה נמסר בכלי התקשורת כי יינתנו אישורי כניסה לפועלי בניין ולעובדי חקלאות, כאשר ההסעות מתבצעות על ידי המעסיק, באופן קיבוצי ממקום איסוף מרכזי בשטחים וחזרה. אין כל הסדר למקרהו של העותר, אשר מועסק על ידי מעביד פרטי שאינו מעסיק מספר עובדים מהשטחים.

10. העותר יטען כי למרות שכניסתו לישראל אינה בגדר זכות מוקנית, העובדה שהתליה לכניסתו אינה מוגבלת בזמן, הופכת אותה לפעולה מינהלית שאינה סבירה. בעניין זה, ניתן להסתמך על פסק דין שניתן בבג"צ 660/88 אגודה "אינש אל אוסרא" ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד מג(3) 673. שם היה מדובר בצו סגירה לשנתיים נגד העותרת, אגודה צדקה באל בירה, ונקבע כי

קשה להשתחרר מההרגשה כי ההחלטה לסגור את האגודה למשך תקופה כה ארוכה של שנתיים חורגת מהמטרות האמורות.

11. העותר יטען כי המשיב, במתן היתרי כניסה לפועלי בניין מסוימים ולעובדי חקלאות מסוימים, מפלה לרעה את העותר. כן נקבע, לאחרונה, כי אסור למשיב להפלות בין תושב לתושב. לעניין זה ניתן להסתמך על פסק הדין שניתן בבג"צ 168/91 מורכוס נ' שר הבטחון ואח' (טרם פורסם), בו נקבע ע"י כבוד השופט ברק כי

אכן, המפקד הצבאי צריך לנהוג שוויון באזור. אסור לו להפלות בין תושבים לתושבים.

וכדי להקדים טענתו האפשרית של המשיב כי אין מדובר בימים כתיקונם, נצטט עוד קטע מדברי כבוד השופט ברק, ממרכוס, שם, בו נאמר כי

חובתו של המפקד הצבאי לנהוג שוויון בין כל תושבי האזור אינה פגה כשהמתח הבטחוני עולה. (הדגש שלי, א.ר.)

12. העותר יטען כי על המשיב מוטלת החובה, על פי תקנה 43 לתקנות האג וכן על פי סעיף 55 לאמנת ג'נבה הרביעית לדאוג לרווחת העותר כאחד מן האוכלוסיה האזרחית של השטח הכבוש. משהתלה המשיב את זכותו של העותר מלהתפרנס כדבעי, קיימת חובה, שהיא גם חובה מוסרית, להשיב את החיים לקדמותם, כולל מקור פרנסתו.

13. לאור כל האמור לעיל, מתבקש כבוד בית המשפט ליתן את הצו המבוקש ולהפכו להחלטי.

ירושלים, היום 14.2.1991

יוזררי. חוסיס

אנדרה רוזנטל, עו"ד
ב"כ העותר